

- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Paris (Frankrig) den 22. oktober 2019 – XZ og YY mod BNP Paribas Personal Finance SA

(Sag C-777/19)

(2020/C 19/25)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Paris

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: XZ og YY

Sagsøgt: BNP Paribas Personal Finance SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv nr. 93/13 (¹), fortolket i lyset af effektivitetsprincippet, til hinder for, at reglerne om forældelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede anvendes i følgende tilfælde: a) ved konstatering af, om et vilkår er urimeligt, b) i forbindelse med eventuelle tilbagebetalinger, c) når forbrugeren er sagsøgeren, og d) når forbrugeren er sagsøgt, herunder i et kontrasøgsmaal?
- 2) Hvis hele eller en del af det første spørgsmål besvares benægtende, er direktiv nr. 93/13, fortolket på baggrund af effektivitetsprincippet, da i en sag som den i hovedsagen omhandlede til hinder for, at national retspraksis, ifølge hvilken forældelsesfristen begynder at løbe fra datoen for lånetilbuddets accept og ikke fra den dato, hvor der opstår alvorlige økonomiske problemer, finder anvendelse?
- 3) Er vilkår som de i hovedsagen omhandlede, der bl.a. fastsætter, at schweizerfranc er regnskabsvaluta og euro betalingsvaluta, og som indebærer, at det er låntager, der bærer kursrisikoen, omfattet af aftalens hovedgenstand, som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, når vekselgebyrernes størrelse ikke anfægtes, og der foreligger vilkår, som giver låntager mulighed for på bestemte datoer at udøve en ret til at omregne lånet til euro i henhold til en forud fastsat fremgangsmåde?

- 4) Er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, med den begrundelse, at
- det forudgående lånetilbud indeholder detaljerede oplysninger om de valutatransaktioner, der vil blive foretaget i lånets løbetid, og præciserer, at vekselkursen mellem euro og schweizerfranc er den, der er gældende to hverdage forud for datoen for den hændelse, der udløser transaktionen, og som er offentliggjort på Den Europæiske Centralbanks websted.
 - det er nævnt i tilbuddet, at låntager accepterer de valutatransaktioner fra schweizerfranc til euro og fra euro til schweizerfranc, der er nødvendige for lånets funktion og tilbagebetaling, og at långiver foretager omregningen til schweizerfranc af de resterende månedlige betalinger i euro efter betaling af de med lånet forbundne ekstraomkostninger.
 - det fremgår af tilbuddet, at hvis valutatransaktionen udmønter sig i et lavere beløb end det forfaldne beløb i schweizerfranc, vil amortiseringen af kapitalen gå langsommere, og den eventuelle ikke-amortiserede forfaldne kapital vil blive opført på debitorsaldoen på kontoen i schweizerfranc, og det præciseres, at amortiseringen af lånebeløbet udvikler sig i takt med udsving i op- eller nedadgående retning i den vekselkurs, der anvendes på de månedlige betalinger, og at denne udvikling kan bevirke, at lånets løbetid bliver længere eller kortere og eventuelt ændre den samlede tilbagebetalingsbyrde.
 - artiklerne »intern konto i euro« og »intern konto i schweizerfranc« indeholder detaljerede oplysninger om de transaktioner, der foretages på kontienes kredit- og debetside ved hver betaling, og det forklares klart i aftalen, hvordan mekanismen til omregning af den udenlandske valuta konkret fungerer, selv om tilbuddet bl.a. ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse af den »kursrisiko«, der påhviler låntager, eftersom indtægterne ikke udbetales i regnskabsvalutaen, og der ej heller er nogen udtrykkelig angivelse af »renterisiko«?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, er direktiv nr. 93/13, fortolket i lyset af fællesskabsrettens effektivitetsprincip, da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken et eller flere vilkår såsom de i hovedsagen omhandlede er »klare og forståelige« i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i direktivet, når der til de elementer, der er nævnt i det fjerde spørgsmål, alene er tilføjet en simulation vedrørende et fald i betalingsvalutaen på 5 % til 6 % i forhold til regnskabsvalutaen i en aftale med en oprindelig løbetid på 22 år, uden anden angivelse af udtryk som »risiko« eller »vanskelighed«?
- 6) Påhviler bevisbyrden for et vilkårs »klare og forståelige« karakter i henhold til direktiv 93/13, herunder for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med aftalens indgåelse, den erhvervsdrivende eller forbrugeren?
- 7) Hvis bevisbyrden for vilkårets klare og forståelige karakter påhviler den erhvervsdrivende, er direktiv 93/13 da til hinder for en national retspraksis, ifølge hvilken det er låntagerne, der for så vidt angår dokumenter om salgsteknikker skal bevise, at de for det første har modtaget oplysningerne i disse dokumenter, og for det andet at det er banken, der har afgivet dem, eller kræver det tværtimod, at disse elementer udgør en formodning om, at oplysningerne i disse dokumenter er blevet afgivet, herunder mundtligt, til låntagerne – en simpel formodning, som det påhviler den erhvervsdrivende, der skal stå til ansvar for de oplysninger, som de af ham valgte mellemmand videregiver, at gendrive?
- 8) Kan det karakteriseres som en betydelig skævhed i en aftale som den i hovedsagen omhandlede, hvor kursrisikoen påhviler begge parter, når den erhvervsdrivende for det første råder over langt mere omfattende midler end forbrugeren til at foregribe kursrisikoen, og når den erhvervsdrivendes risiko for det andet er begrænset, mens forbrugers ikke er?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).